

opusdei.org

List Preláta (marec 2016)

Prelát hovorí o niektorých skutkoch duchovného milosrdenstva, obzvlášť o šírení pokoja k iným ľuďom a poukazuje na príklad blahoslaveného Álvara.

12.03.2016

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Pred niekoľkými dňami som udelil diakonskú vysviacku vašim šiestim bratom, pridruženým Prelatúry, ktorí

budú neskôr vysvätení za kňazov. Pridajte sa k môjmu vďakyvzdaniu za tento dar nebies a prosme Boha, aby nikdy nechýbali – v Cirkvi i v Diele – verní služobníci, ktorí by sa venovali len a výhradne dobrou dušou. Využime tento Rok milosrdenstva, aby sme posilnili naše modlitby za Cirkev a za svet, vo veľkej jednote s pápežom.

Božie milosrdenstvo premieňa srdce človeka, dáva mu zakúsiť vernú lásku, a tým jeho samého uschopňuje k milosrdenstvu. Stále novým zázrakom je to, že Božie milosrdenstvo môže vyžarovať do života každého z nás, motivovať nás k láske k blížnemu a dávať impulz k tomu, čo cirkevná tradícia nazýva skutkami telesného a duchovného milosrdenstva[1].

V priebehu týchto mesiacov si kladme otázku, ako nás naša láska k

Bohu vedie k starostlivosti o našich blížnych, o ich duchovné a materiálne dobro. Skutky lásky ukazujú pravdivosť lásky k Bohu, ako vysvetľuje sv. Ján: *Ak niekto povie: "Milujem Boha," a nenávidí svojho brata, je luhár. Veď kto nemiluje brata, ktorého vidí, nemôže milovať Boha, ktorého nevidí. A toto prikázanie máme od neho: aby ten, kto miluje Boha, miloval aj svojho brata.*[2].

11. marca, v deň narodenia dona Álvara, si s radosťou pripomenieme tohto dobrého a verného Pánovho služobníka. Ak ho Cirkev vyhlásila za blahoslaveného a vyzdvihla k pocte na oltári, bolo to preto, že v sebe vtelil – s nerozdelenou vernosťou – ducha Opus Dei, ktorému sa naučil od svätého Josemaríu. Don Álvaro sa nikdy nesnažil žiariť vlastným svetlom, ani sa stavať na roveň nášmu Otcovi: koľkokrát len dal najavo, svojou hlbokou a úprimnou

pokorou, že nie je viac, než len tieňom, nástrojom, ktorým si náš zakladateľ – pretože to Boh tak chcel – poslúžil k tomu, aby z neba riadil Dielo!

Jedna drobnosť nám pomáha pochopiť toto vnútorné nastavenie dona Álvara. Keď bol raz so svätým Josemaríom na ceste na jednu besedu a ktosi sa k nemu pripojil, aby ich sprevádzal, jeho okamžitou reakciou bolo povedať mu: s Otcom, s Otcom! To bol vždy jeho postoj: svoje sestry a svojich bratov – neskôr svoje dcéry a svojich synov – smerovať k nášmu zakladateľovi, ktorý je *regulárnou cestou* – ako hovoril –, aby sme spoznali, osvojili si a žili ducha Opus Dei.

Z praktických prejavov pokory nášho Otca, ktoré pre nás a logicky tiež pre dona Álvara boli jasnou školou, by som rád spomenul jednu maličkosť: v súvislosti s pápežskými schváleniami

Diela počúval raz náš zakladateľ správy na Rádiu Vatikán. Keď hlásateľ začal hovoriť o jeho osobe, bolo nápadné, ako sa sv. Josemaría celý prikrčil, ako keby bol zahanbený. Bol to názorný výraz toho, čo sám o sebe hovorieval slovami liturgie prevzatými z hymnu, ktorý sa recituje pri jednej eucharistickej slávnosti: *servus pauper et humilis***[3]**, ja nie som viac než len úbohý a ponížený služobník.

Hovoril som o potrebe konať skutky lásky k blížnemu a rád by som sa pristavil pri niektorých skutkoch duchovného milosrdenstva. Na Božom súde budeme stáť pred otázkou, ako sme sa starali o uľahčenie hmotnej núdze blížneho, ale tiež budeme musieť zodpovedať aj iné otázky: či sme pomáhali vyvádzať z pochybností, ktoré sťahujú do strachu a často sú zdrojom osamotenosti; či sme dokázali premáhať neznalosť, v ktorej žijú

milióny ľudí (...); či sme boli nablízku tomu, kto je osamotený a sklúčený; či sme odpustili tomu, kto nás uráža, a odmietli akúkoľvek formu zášte a nenávisti vedúcej k násiliu; či sme boli trpezliví podľa príkladu Boha, ktorý má trpezlivosť s nami; a nakoniec, či sme Pánovi v modlitbe zverovali svojich bratov a sestry[4].

V tomto výpočte skutkov duchovného milosrdenstva, ktoré vymenúva pápež, môžeme odhaliť – ako spoločného menovateľa – snahu rozsievať pokoj do srdc. Spomínam si, ako pri jednej príležitosti položili sv. Josemaríovi otázku ohľadne pozdravu, ktorý používali prví kresťania a v ktorom pokračujeme tiež v Diele. Jeho odpoveď bola: **Pax! Nehovoríme to s hlasitým krikom, ale snažíme sa so sebou niesť pokoj, nech sme kdekoľvek. Takže keď sa rozbúria vlny, vynesieme**

nad vášne svoje i druhých ľudí kúsoček porozumenia, trošku pekného spolužitia; jedným slovom: tak trošku lásky.

Prinášame pokoj a zanechávame pokoj. Pax vobis! Pamätáte sa? Clausis ianuis (Jn 20,26), boli zavreté všetky dvere, a on sa tam ocitne. A hovorí im: pokoj s vami. To je ono: na zemi občas nájdeme všetky dvere zavreté. Ale nielenže nesmieme strácať pokoj, ale máme ho dávať ostatným: pax vobis[5].

A dodával: zoči voči nepochopeniu, zoči voči organizovaným ohováraniam, zoči voči lžiam a očierňovaniu..., zachovajte si vždy nemenný pokoj. Želal by som si, aby vás to naučil Ježiš Kristus. Ja som mal ako učiteľa najskôr kresťanské teplo domova svojich rodičov a neskôr – nehanbím sa to povedať, pretože to nie je pýcha – Ducha Svätého[6].

Jeho prvý nástupca si túto lekciu osvojil dobre, a preto sa snažil starať sa o hmotné a duchovné potreby tých, ktorých stretával na svojej ceste. Mnohí si spomíname na dobrotu, s ktorou prijímal tých, ktorí sa mu zverovali so svojimi starosťami, pokoj, s ktorým sa títo ľudia vracali k svojim obvyklým záležitostiam po rozhovore s ním, aj keď bol len krátky. Naozaj, dokázal rozsievať okolo seba pokoj a radosť a bolo vidieť, že sa to, čo počúva, snaží odovzdať nášmu Otcovi. Dokladajú to mnohé svedectvá.

Sv. Josemaría označoval svoje dcéry a synov práve týmito slovami:
rozsievači pokoja a radosti;
rovnakými, aké použil jeden starý dokument Svätého stolca, keď hovoril o členoch Opus Dei. Všetkým, ktorí chcú čerpať z tohto ducha – nech už sú veriacimi Diela alebo nie – rádím, aby sa snažili zmierňovať duchovnú núdzu ľudí, s ktorými žijú, alebo sa s

nimi len náhodne stretnú. Budte prívetiví, prejavujte sa vždy byť ochotní vypočuť ich starosti a ponúknuť im vhodnú radu, ak o ňu požiadajú; utešujte tých, ktorí trpia z dôvodu choroby vlastnej, alebo niekoho iného, kvôli úmrtiu milovanej osoby alebo z iných dôvodov, ako napr. nezamestnanosť v súčasných podmienkach ekonomickej krízy, ktorá panuje v mnohých krajinách. Niekedy nebude možné navrhnúť konkrétne riešenia, ale nikdy nesmie chýbať náš láskavý prístup, naša modlitba a solidarita, v ktorej s nimi zdieľame ťažkosti a trápenia.

Sv. Pavol píše: Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, Otec milosrdenstva a Boh všetkej útechy! On nás potešuje v každom našom súžení, aby sme mohli aj my potešovať tých, čo sú v akomkoľvek súžení, tou útechou, ktorou Boh potešuje nás. [7].

Sv. Josemaría hovoril: ***lásku, tú potrebujú všetci ľudia, a potrebujeme ju tiež my, v Diele. Snažte sa, aby, bez sentimentálnosti, láska k vašim bratom rástla. Dajte si záležať na tom, aby mali Boží život, vždy sa snažte, aby počítali s vašou pomocou, s vašou láskou, s vašim bratským napomenutím***[8]. Takto sa máme správať ku všetkým, ale obzvlášť – pretože láska je usporiadaná – k tým, ktorí sú Božie deti v Opus Dei, alebo ktorí sa podieľajú na našich apoštolátoch, a súčasne ku všetkým ľuďom, pretože každá a každý nás zaujíma.

Blahoslavený Álvaro, ktorý nasledoval učenie svätého Josemaríu, hovoril, že aby ste boli ***rozsievačmi pokoja a radosti*** na všetkých cestách zeme, «musíte si urobiť veľkú zásobu pokoja vo vašom srdci. Tak potom zo svojho nadbytku budete môcť dávať ostatným ľuďom,

počínajúc tými, ktorí sú k vám najbližšie: vaši príbuzní, vaši priatelia, vaši kolegovia, vaši známi»[9].

V druhej polovici tohto mesiaca nás liturgia pozýva radovať sa z rôznych sviatkov. V časovom poradí je to na prvom mieste 19. marec, slávnosť sv. Jozefa, patróna Cirkvi a Diela, dátum, keď si obnovujeme záväzok lásky, ktorý nás spája s Pánom v Opus Dei. Je to úžasný deň na to, aby sme prosili o vzrast, kvantitu i kvalitu, povolání k odovzdání sa Bohu v kňazstve, v zasvätenom živote i uprostred sveta.

Bezprostredne po tom, 20. marca, začína Svätý týždeň, ktorý vyvrcholí 27. marca Nedeľou zmŕtvychvstania. Snažme sa prežívať posledné dni pôstnej doby s obnoveným úsilím; tak budeme mať hlbší podiel na veľkonočnom jasote.

28. marca je výročie kňazskej vysviacky svätého Josemaríu, ktoré tohto roku pripadá na Velkonočný pondelok: ďalší dôvod k radosti a vďačnosti Bohu za to, že dal Cirkvi takého svätého ako nášho zakladateľa, ktorý svojím verným odpovedaním na Božiu milosť, mnohým mužom a ženám otvoril **Božie cesty na zemi.**

A posledný deň v mesiaci si pripomenieme deň, keď bola Najsvätejšia Sviatosť poprvýkrát uložená v centre Diela. Bolo to v rezidencii Ferraz, v roku 1935. Od tej chvíle, koľko len milostí vylial Pán na Opus Dei a jeho apoštolské diela! Budme veľmi vďační, dcéry a synovia moji, za túto Ježišovu blízkosť a starostlivo sa venujme eucharistickej úcte.

Modlime sa naďalej za pápeža, za jeho spolupracovníkov vo vedení Cirkvi, za biskupov a kňazov na

celom svete; za to, aby s jedným
srdcom a jednou dušou[10] všetky
svoje sily vkladali do služby celého
sveta na slávu Božiu.

So všetkou láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Rím, 1. marca 2016.

[1] Pápež František, Posolstvo k
pôstnemu obdobiu 2016, 4-X-2015.

[2] 1 Jn 4,20-21.

[3] Liturgia hodín, Modlitba s čítaním
na slávnosť Božieho Tela, Hymnus
Sacris solemnis, zložený svätým
Tomášom Akvinským,

[4] Papež František, Bula
Misericordiae vultus, 11-IV-2015, č. 15.

[5] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia, 1-I-1971.

[6] *Tamtiež*.

[7] 2 Kor 1,3-4.

[8] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia, 6-X-1968.

[9] Bl. Álvaro, Homílie, 30-III-1985 („Rezar con Álvaro del Portillo“, Ed. Cobel, 2014, str. 44).

[10] Por. Sk 4,32.

.....